

[Jane Oksen]

Det er og bliver kun en fornuftig erhvervs politik, der kan skabe ekstra arbejdspladser. Vi ved, at vore arbejdsgivere ikke står i kø efter de ledige, heller ikke selv om der følger 39 kr. med i timen.

Vi har fået stadig flere langtidsledige. Alene i 1988-89 fik vi 10.000 flere, og disse tvinges kommunerne jo også til at tage ind. I 1988 måtte 65 pct. af disse langtidsledige beskæftiges i kommunerne, en del i amtet, og det var kun 14 pct., der fik arbejde i det private erhverv.

Når vi nævner dette, er det, fordi vi vil sige: Hvorledes tror man der også kan blive plads til de mange unge?

Spørgsmålet er også, hvad vi skal med disse love. Kommunerne kan jo allerede i dag forlange, at de unge går i gang med arbejde eller uddannelse, hvis de ønsker hjælp.

I andre sammenhænge har man så travlt med at tale om kommunalt selvstyre, så hvorfor ikke også lade kommunerne klare dette selv? Socialministeren sagde da også ved andenbehandlingen, at cirka halvdelen af kommunerne allerede havde ordninger – eller planer i hvert tilfælde – til at få dem i gang. Udviklingen er i fuld gang, så vi behøver ikke putte flere statstilskud i dette.

De forlig, regeringen har indgået med Socialdemokratiet og SF, og som Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne har tilsluttet sig, fører ikke til noget godt.

Vi vil også gerne pege på nr. L 237 om kommunal arbejdsformidling. Man kunne lige så godt have kaldt det offentlig arbejdsformidling. Alene navnet er helt ude af trit med regeringens privatiseringstanker og nr. L 239 om flere lære- og praktikpladser.

Jeg kan her henvise til fru Pia Kjærsgaards indlæg ved afslutningsdebatten i går, hvor fru Pia Kjærsgaard henviste til dette fiaskoforlig med Socialdemokratiet til 5 mia. kr. til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Skulle vi skaffe alle arbejde, blev det langt dyrere end at give kontanthjælp eller understøttelse.

Vi kan så glæde os over, at der i 1995 bliver 30.000 færre unge under 20 år. Hvis ellers der føres en fornuftig politik, bliver der til den tid arbejde til alle unge. Til den tid vil arbejdsgiverne stå i kø for at få fat i vore unge.

Lidt positivt er der måske i forslagene. Projektlønnen, der nu er indført, på 62-65 kr. i timen er en lille forbedring i forhold til de op til

85 kr. i timen, man tidligere kunne give. Men det er stadig alt for meget at give 18-20-årige unge. Den ydelse motiverer ikke til uddannelse, og lønnen er stadig højere end på visse overenskomstområder.

Vi har haft en lang række frikommuneforsøg med beskæftigelse af kontanthjælpsmodtagere. Også disse har været en fiasko. Kun en tredjedel har fået arbejde eller uddannelse, og man må mærke sig, at kun meget få mener, det skyldes kommunernes indsats. Forsøg i 7 nordjyske kommuner viser, at efter 1-2 år er flertallet arbejdsløse igen.

Siden 1982 har vi haft stadig stigende kontanthjælpsudgifter, der næsten er fordoblet. De var kun 4,5 mia. kr. i 1982. Nu er de 8,8 mia. kr.

Selvfølgelig er det et problem, at så mange unge er på kontanthjælp, men disse forslag løser ikke arbejdsløshedsproblemet for de unge. Det, der måske tiltrænges, er en indslusningsløn. Jeg er enig med Dansk Arbejdsgiverforening, der ønsker dette med i overenskomstforhandlingerne for 1990 og 1991. Det er forkert, at blot fordi man fylder 18 år, skal man have dobbelt så meget i løn, som det er tilfældet på HK-området. Lavere løn er formentlig det eneste, der kan motivere arbejdsgiverne til at tage flere unge ind.

De offentlige udgifter er for store, som jeg sagde, og det er en af grundene til, at vi stemmer imod dette forslag.

Vores arbejdsminister har på et tidspunkt udmeldt, at der skulle bruges 7 mia. kr. til beskæftigelse af unge under 30 år de næste 3 år. Man kan godt spørge, om arbejdsministeren helt har glemt det store finansunderskud. Hvor skal disse penge egentlig komme fra? De spares jo ikke blot ved en reducere af kontanthjælpen.

Vi ved jo godt, at beskæftigelsestilbud er dyrere, og de mange nye forslag er med til at øge antallet af offentligt ansatte. Vi skal fremover have flere beskæftigelsesvejledere, projektledere, kommunal arbejdsanvisning osv. Det vil alt sammen medføre flere offentlige stillinger, som om det ikke var galt nok, at vi i de sidste fem år har fået over 32.000 flere offentligt ansatte. Dette skal åbenbart fortsætte.

Fremskridtspartiet vil altså stemme nej til nr. L 52 og nr. L 62, da disse forslag som sagt ikke løser beskæftigelsesproblemet.